

1

*Spoedig daarna ging ik terug naar huis,
naar mijn gezin, vastbesloten om hen zo
snel mogelijk naar Kentucky te brengen,
de plaats die mij een tweede paradijs toescheen.*

Daniel Boone

Cane run, Kentucky
Augustus 1850

PAPA HAD ZIJN ZWARTE rouwband afgelegd.

Alsof er ijswater door haar ingewanden gleeed, zo was Wren daarvan geschrokken. Twee jaar lang had haar vaders hemdsmouw een herinnering aan het verlies van haar moeder gedragen, al even veelzeggend als de lijnen van verdriet die in zijn knappe gezicht stonden gegraveerd. Niet één keer had hij de zwarte zijden band afgedaan. Maar nu was hij ineens weg. En Wren popelde om te weten te komen wat er nu in zijn rossige hoofd omging.

Het was allemaal begonnen met een brief van ver stroomopwaarts. Uit New Hope. Zij had de post de dag ervoor gehaald en haar nieuwsgierigheid was al direct geprikkeld bij het zien van het elegante handschrift. *Ansel Ballantyne, Cane Run, Kentucky*. Ze kregen best vaak post, vanuit Europa voornamelijk, van de vioolverzamelaars en *luthiers* daar, of van mama's familie in Engeland, de Nancarrows. Maar niet uit Pennsylvania, met uit-

gelopen inkt van het Allegheny County-watermerk aan de rand van het gekreukelde papier.

Ze legde de hele weg naar huis rennend af en kwam rood aangelopen en zo buiten adem aan bij de deur van hun stenen huis, dat ze alleen nog maar met de brief in haar vingers kon wapperen. Toen hij van haar hand naar die van papa overging, bestudeerde ze nauwlettend de uitdrukking op zijn gezicht.

Nadenkend. Verrast. Onwillig.

Omdat ze aanvoelde dat hij alleen wilde zijn, draaide ze zich op haar blote voeten om en ging er weer vandoor. Ze klom achter hun huis de berg op, tot haar longen schreeuwden om zuurstof. Daar liet ze zich boven op een platte steen op haar knieën zakken en keek toe hoe de schemering de laatste kleurrijke vlekjes van de dag opslokte. De rivier die zich voor haar uitstreckte was niet langer blauw, maar vloeibaar goud. Breed en eindeloos uitgestrekt droeg ze een eenzaam rivierschip met chique belettering op zijn raderkast, heel iets anders dan de primitieve kano uit haar kindertijd. Waar ze naartoe onderweg was wist ze niet en dat hoefde ze ook niet te weten. Haar wereld begon en eindigde bij deze vertrouwde berg en dat was altijd zo geweest.

Ze kwam pas weer in beweging toen haar vaders diepe, rauwe stem de zoele schemering doorsneed en haar naar huis riep. De avondmaaltijd die hun huishoudster Molly had klaargemaakt stond te wachten. Wren keek snel even de te stille keuken rond. Geen Molly. Geen brief te bespeuren. Alleen koude koppen cider, diepe kommen gruttenbrij, en maisbrood overladen met boter.

'A bheil an t-acras ort?' Papa stond op de drempel naar de salon en sprak het Keltisch dat hij sinds haar kindertijd met haar had gesproken, net zo warm en vertrouwd als een van Molly's handgemaakte quilts.

Heb je honger?

Honger, ja. Naar rouwbanden en mama en verklaringen over vreemde brieven van stroomopwaarts. Ze knikte, ging zitten en

wachtte op het gebed. Haar vaders gebed bracht tranen in haar ogen. De woorden waren die van mama zelf en riepen haar aanwezigheid weer op.

‘Onze Vader, geef ons dankbare harten om al Uw genadige werken en maak ons bewust van de noden van anderen, om Jezus’ wil. Amen.’

Er viel een moment van stilte.

‘Ik heb nieuws uit Pennsylvania.’ Papa slikte een slok cider weg en gebaarde naar de schoorsteenmantel waar de brief lag.

‘Van uw Ballantyne-verwanten?’ Wren stikte haast toen ze het vroeg, de maisbroodkrumels voelden als grind in haar keel.

‘Aye. Het is lang geleden dat ze ons geschreven hebben. En nog langer geleden dat ik er op bezoek ben geweest. De dingen veranderen daar...’ Er kwam verdriet in hem boven, dat als een donkere wolk over het blauw van zijn ogen trok. Hij nam nog een slokje cider en stond toen abrupt op van zijn stoel, die bijna achteroverviel. ‘Ik ben bang dat ik al te lang ben weggebleven.’

Hij gooide zijn servet van zich af, liep hinkend door de achterdeur naar buiten en verdween tussen de zwaarbeladen fruitbomen. Zijn oude verwonding speelde weer op. In de warmte van de keuken bleef ze alleen zitten, met vragen die brandden op haar lippen.

Al haar hele leven was ze nieuwsgierig geweest naar hun familie in het westen van Pennsylvania. Ze had het romantische verhaal gehoord over haar Schotse grootvader, Silas Ballantyne, hoe hij lang geleden over de bergen was getrokken en voor zijn bruid een mooi bakstenen huis had gebouwd. Ze twijfelde er geen moment aan dat de roddels die in de gezinnen in Cane Run werden door gefluisterd, in de loop der tijd tot mythische verhalen waren aangegroeid. Meer dan twintig jaar geleden waren er op de een of andere manier problemen gerezen die papa daar vandaan hadden gedreven.

Maar ook dat was een vraagteken voor haar.

Ze pakte zijn kom pap, zette die in de gloeiende kolen van de

haard om hem warm te houden met zijn bord met maisbrood erbovenop. Hoewel haar vader naar buiten was gegaan, was zijn bezorgdheid bijna tastbaar in huis blijven hangen. Ze had hem niet zo *afflocht* gezien sinds het overlijden van haar moeder.

Ze wierp een snelle blik op de schoorsteenmantel en zuchtte. De brief waarmee alles begonnen was, leek de spot met haar te drijven, met papa's zwarte rouwband er opgerold naast. De geheimzinnigheid straalde ervanaf.

Het gekwetter van vogels haalde haar zachtjes uit haar slaap, zoals al zeker twintig jaar het geval was. Wren rook koffie – en vernis. Er was iemand in de werkplaats, die tegenover de overkapping aan de zuidkant van het huis lag. De instrumenten die ze bouwden leken daar beter te drogen. Ze blaakten in het zonlicht dat door het dakraam in het schuine dak naar binnen viel en de mooie tekening van het vuren- en esdoornhout in de afgewerkte violen naar boven haalde.

Ze kledde zich haastig aan, deed een schort voor en bond haar lange haar uit haar gezicht in een slordige vlecht, die ze vastmaakte met een rafelig oranje lint. Het vloekte lelijk met haar blauwe jurk en bruine schoenen, zodat ze eruitzag als een vodenbaal. Ze stond nooit lang stil bij haar bij elkaar geraapte garderobe, want het maakte haar eigenlijk niet uit hoe ze eruitzag. Ongelukjes met potten vernis of opstandige beitels hadden al meer jurken bedorven dan ze kon tellen.

De deur van de werkplaats stond wagenwijd open en onthulde een lang rek, over de hele lengte van de ruimte, waaraan glimmende violen als kralen aan een ketting waren opgehangen. De geur van vernis kwam je sterk maar niet onprettig tegemoet en wedijverde met de zoete, prikkelende geur van vers gezaagd hout. Aarzelend op de stenen drempel ging haar blik snel rond door de werkplaats. Papa? Nee, Selkirk, papa's leerjongen. Hij zat half over een werkbank gebogen de krul van een viool uit een stuk vurenhout te snijden, met zijn rug naar haar toe.

‘Morgen, Kirk.’

‘Morgen, Wren.’ Hij keek niet op, maar stuurde zijn beitel koersvast door het hout, zijn kniebroek bezaaid met een verse laag spaanders en schaafsel.

‘De strijkstok voor McCoy is klaar,’ vertelde ze hem. ‘Ik heb hem net gisteren ingewreven met puimsteenpoeder en olie. Maar je zult hem nog wel eerst moeten testen.’ Ze was inmiddels de tel kwijt van het aantal strijkstokken dat beneden de maat was bevonden. De instrumenten die ze maakten moesten vrijwel zonder fouten zijn. Papa’s reputatie als luthier hing ervan af.

‘Ik kom vandaag helemaal niet aan leveringen toe.’ Selkirk toon was veelzeggend. Betrokken. ‘Je vader is naar Louisville vertrokken. Iets over het boeken van een vaartocht stroomopwaarts, naar Pittsburgh.’

Ze bleef stokstijf staan, en vergat bijna hoe vreemd het eigenlijk was om alleen te zijn met Selkirk, zonder papa erbij. Net buiten de deur was Molly de was aan het ophangen. *Stomme Molly* noemden de mensen van Cane Run haar. Toen ze klein was, was ze door een slavenhandelaar bijna gewurgd en dat had haar haar stem gekost.

Wren moest strijd leveren met de brok in haar eigen keel, terwijl haar blik werd vastgehouden door de instrumenten die in de zonnige ruimte aan de muur prijkten. Niet alleen violen, maar ook mandolines, dulcimers en psalters, het werk van hun hart en handen. ‘Pittsburgh klinkt ontzettend ver weg.’

Kirk haalde zijn schouders op. ‘Maar een paar honderd kilometer, goed te doen per rivierstomer.’ Hij keek naar haar op, zijn beitel in de aanslag. ‘Wil je je Ballantyne-verwanten niet leren kennen, Wren?’

Wilde ze dat? De eerlijkheid gebood haar te zeggen dat ze maar zelden aan hen dacht, behalve met Kerst, als grootmoeder Ballantyne bijzonder mooie, bijzonder onpraktische pakjes stroomafwaarts stuurde. Een geëmailleerd juwelenkistje. Een kasjmieren sjaal. Een parasol met ivoren handvat. Allemaal dingen die ver

boven Wrens stand waren. ‘Het grootste deel van de tijd vergeet ik hen volkomen.’

Kirk grinnikte. ‘Nou, zij zijn jou niet vergeten. Het is zelfs zo, dat ze een rivierstomer naar je hebben vernoemd. Ze heet de “Rowena”.’

Ze liet zich op de dichtstbijzijnde stoel ploffen. ‘Dat meen je niet.’

‘Aye, ik heb gezien hoe ze geladen werd in Louisville. En het is ook niet zomaar een boot, maar een eersteklas rivierschip, dat jouw naam eer aandoet.’

‘Maar... waarom?’

‘Omdat de Ballantynes al hun schepen noemen naar de petticoats – eh, de dames – in de familie.’

‘Ik ben nou niet bepaald een dame,’ antwoordde ze, met een blik op haar met vernis bevelkte schort en handen.

‘Misschien ben je dat wel tegen de tijd dat je hier weer terug bent.’

De gedachte alleen al maakte haar aan het lachen. Ze greep naar een voltooide strijkstok en een pas bespannen fiedel en zette een levendige jig in, alsof die de bespottelijke gedachte uit de kamer kon verdrijven. Maar het enige resultaat was een geboeide Kirk die van zijn werk gehouden werd.

Hij bestudeerde haar met een grijns. ‘Als jij hun oren kietelt met je fiedel, zullen ze je Cane Run wel vergeven. Je hoort hier gewoon niet thuis, Wren. Niet zoals de Clarks en de Landry’s en de Mackens die deze plaats hebben opgebouwd. De familie van je moeder is van Engelse afkomst, toch? En ondanks al zijn bescheidenheid en soberheid, is je vader nog altijd een Ballantyne.’

‘Volgens mij hoor ik daar ook niet.’

‘En hoe weet je dat, als je er niet heen gaat?’

Omdat het hart sommige dingen gewoon weet.

‘Als er iemand een schip naar mij noemde en me smeekte om de rivier op te komen varen, was ik als eerste aan boord.’ Kirk verruilde het ene stuk gereedschap voor het andere. ‘Wel

vreemd dat je vader maar zo zelden over zijn verwanten praat. Dat maakt dat ik me sowieso afvraag wat hem naar Kentucky heeft gedreven.’

Ze liet haar fiedel op haar schoot rusten. ‘Het enige wat ik weet is dat papa uit Pennsylvania is vertrokken toen hij net zo jong was als jij, en naar Engeland is gevaren. Hij maakte daar kennis met de Nancarrows – luthiers en verzamelaars uit Wales – en trouwde met mijn moeder. Na mijn geboorte zijn ze naar Kentucky gegaan.’

‘Dat zijn alleen de kale feiten, Wren. Ik zou het maar uitzoeken voor je vertrekt.’

Ze viel stil en piekerde over haar plotseling veranderende omstandigheden, de rivierstomer ‘Rowena’ en Louisville, een plek waar ze nog nooit was geweest. ‘Wanneer komt papa weer terug?’

‘Morgen of zo.’

Ze was aan zijn afwezigheid gewend. De jacht op zijn violen hield hem vaak maanden achtereen van huis. Mama was soms wel met hem meegegaan, maar Wren nooit. Sinds haar moeders overlijden was papa helemaal nergens meer naartoe geweest.

Waarom zou hij nu in vredesnaam ineens naar Pennsylvania terug willen?

2

*Niets is zo pijnlijk voor de geest
van een mens als een grote en
plotselinge verandering.*

Mary Shelly

HET MAAKTE NIET veel uit waar op de oever bij Louisville iemand zich bevond, want de enorme stoomboot die Wrens naam droeg in sierlijke zwarte letters, was echt niet te missen. Wren had de druppels op haar voorhoofd staan en haar gezicht liep in de hitte rood aan, terwijl ze het schip aan een nadere inspectie onderwierp. Iets in de presentatie van de rivierstomer was bijna op het arrogante af, een beetje té, wat maakte dat ze zich zelf in de modderige stroom zou willen laten glijden en meevoeren.

Dus dit was de 'Rowena'.

Gewoon 'Wren' was ook wel goed geweest.

Ze stond te bakken in de zon, en niets was die dag zoals ze het zich had voorgesteld. Louisville had om te beginnen kleiner moeten zijn. Rustiger. Minder smerig. Woorden die ze nog nooit in haar leven had gehoord deden pijn aan haar oren, terwijl overall om haar heen gespierde bootwerkers hardhandig met de lading omsprongen en met balen en vaten worstelden om ze aan boord te krijgen van schepen, die zo ver als ze kon kijken langs de oever gemeerd lagen. Schreeuwerige kooplui drongen hun waren over-

al aan hun klanten op. Geroosterde pinda's. Plukken pruimtabak. Half verwelkte bloemen en religieuze pamfletten.

Vlak voor haar bewoog haar vader zich moeiteloos door de menigte, zijn hoed afnemend en pratend met bemanningsleden. Een golf van verbazing ging door haar heen. Was dit werkelijk haar geliefde papa? De eenvoudige luthier die instrumenten bouwde in de beslotenheid van hun werkplaats in Cane Run? Of meer een Ballantyne, een man van de wereld, welgekleed en welgemanierd?

Wren wierp een blik over haar schouder om er zeker van te zijn dat Molly meekwam. Toen ze zich weer omdraaide, struikelde ze bijna over een jongetje, blootsvoets en zijn huid en ogen zo zwart als de nacht, met zijn kleine handje naar haar uitgestoken. Hij keek haar aan met een blik waarin de honger stond te lezen. Een sterk en acuut gevoel van medeleven welde in haar op. Ze bukte zich, waarbij haar rokken in een wijde boog om haar heen zwaaiden, opende haar buidel en ontdekte naast een paar munten de twee koekjes, die Molly in een zakdoek had gevouwen. 'Dit is alles wat ik heb, anders zou ik je meer geven,' zei ze.

Zijn ogen lichtten dankbaar op en hij nam wat hij krijgen kon. Molly glimlachte en gaf met een knikje haar goedkeuring te kennen, terwijl het jongetje er als een pijl uit een boog weer vandoor ging en in de kleurrijke menigte uit het zicht verdween. Voor hen, bij de loopplank, was papa in gesprek met een man in een jas met bronzen knopen en een hoge hoed. Hij had een zongebruind en verweerd gezicht. De kapitein?

'Fijn om je aan boord te hebben, Ansel. En ik zie dat je niet alleen reist.'

Toen kapitein Dean zich tot haar wendde en een lichte buiging maakte, kon Wren bijna geen woord uitbrengen. In het nieuwe korset dat ze droeg kreeg ze maar nauwelijks lucht. Ze voelde zich al net zo platgedrukt en verwelkt als de wilde bloemen die ze droogde tussen de bladzijden van haar bijbel.

‘Dit is mijn dochter, Rowena.’

Moest ze nu een reverence maken? Niet op haar gemak stak ze haar hand uit. ‘Prettig kennis met u te maken, kapitein.’ Er flitste iets in zijn ogen toen hij haar gehandschoende vingers kuste, maar ze kon het niet benoemen. ‘Het genoeg is geheel mijnerzijds, miss Ballantyne.’ Haar ademtekort nam nog verder toe, toen ze aan boord van het schip gingen en naar een grote salon werden geleid, waar haar spiegelbeeld vertienvoudigd werd door kamerhoge ramen en verguld glaswerk. Ze hadden thuis alleen maar een handspiegelkje en een bescheiden wandspiegel gehad. Overweldigd staaarde ze zichzelf aan. Ze zat gevangen in een cocon van kant en linnen en verlangde vurig naar haar comfortabele oude kleren, die zaten als een tweede huid. Ze voelde zich ingesnoerd als een stuk wildbraad, in haar stijve damasten hoepelrok.

De kapitein gaf het teken om de loopplanken op te takelen van de drukke rivieroever.

‘Met zes knopen en zeshonderd mijl zouden we morgenochtend vroeg aan land moeten komen. Tot die tijd is de beste chefkok van de Ballantyne-lijn uit New Orleans voor u aan boord en zult u in de beste staatsiehutten verblijven.’ Hij richtte zich met een geofende glimlach tot Wren. ‘Uw grootmoeder heeft speciale instructies gegeven met betrekking tot uw verblijven. Mocht u nog iets nodig hebben...’

‘Ik weet zeker dat we niets tekort zullen komen,’ antwoordde papa met het gemak van iemand die dit al talloze keren gedaan had.

Hoewel ze zijn kalmte probeerde te weerspiegelen, voelde het ongeveer alsof er een hele mand vol kittens in haar was losgelaten.

Een steward leidde hen een majestueuze dubbele trap op, naar een ruim, zonovergoten promenadedek. Wren legde een gehandschoende hand op de geschilderde houten reling, terwijl het gedaver van zware machinerie de stomer wegvoerde van de oever.

De muurpanelen voor haar waren met lampen van matglas verlicht, de glimmende scheepsbetimmering was elegant en de vloerbedekking onder haar voeten weelderig en zacht als lamswol.

De deur van een staatsiehut werd voor haar geopend. De ruimte was rijk gedecoreerd met vogeloog-esdoornhout en hang- en sluitwerk dat met bladgoud was afgewerkt. Haar hoofd duizelde van de geur van bloemen. Zongebleekt damast en brede ramen vormden een luxueuze achtergrond voor een enorme hoeveelheid roze en crèmekleurige rozen, die in vazen van geslepen glas waren geschikt. Mama's lievelingsbloemen. De plotselinge steek van verdriet in haar borst leek haar scherper te raken op deze vreemde plek.

'Het diner is om zeven uur,' zei de steward met een kleine buiging.

Tegen de tijd dat Wren haar vader in de eetzaal gezelschap ging houden, had Molly haar besprenkeld met rozenwater en haar geholpen met haar haar. Vervolgens was ze achtergebleven om hun koffers uit te pakken.

Een ober bracht haar naar haar plaats aan een met linnen bedekte tafel, met uitzicht op de steile rivieroever. Om hen heen stonden wel een stuk of twaalf andere tafeltjes, die allemaal leeg waren.

'Zijn wij soms de enigen aan boord, papa?'

'Aye, alleen wij tweeën, de bemanning en een grote lading uit New Orleans.'

Gezeten op het puntje van haar stoel liet ze die mededeling tot zich doordringen, onderwijl kijkend naar de spillebenen van een reiger langs de verre oever. 'Dat blauw staat je goed, Wren.' Hij zat naar haar te kijken zoals hij al in geen dagen meer had gedaan, druk als hij was geweest. 'Helemaal volwassen. Je bent net je moeder toen ik haar voor het eerst ontmoette.'

Ze wierp een blik op de ijsblauwe plooiën van haar rok. De dag ervoor had ze in alle haast een tiental jurken bij een naaister

in Louisville gekocht. ‘Het is vooral Molly’s verdienste. Ik weet niet of ik zonder haar ooit in of uit dit ding zou komen.’

‘Je zult op New Hope waarschijnlijk wel een kamenierster hebben.’

‘Een kamenierster?’ Dat vooruitzicht was net zo onaantrekkelijk als korsetten en hoepelrokken. ‘Maar Molly dan?’

Ze las het antwoord al in zijn ogen voor het over zijn lippen kwam. ‘Pennsylvania – Pittsburgh – het is niet zoals Kentucky. We zullen dingen daar anders doen.’

Ze zweeg toen er een romige soep werd geserveerd met brood en kleine porties boter, in de vorm van zwanen. Haar verbazing hierover ging snel over in verwarring, toen ze wel vier lepels telde, sierlijk gegraveerd met de letter *B*. Ze volgde papa’s voorbeeld toen hij er een uitkoos, terwijl haar andere hand het servet op haar schoot vasthield. *Serviette* had de ober het genoemd.

Zich ervan bewust dat ze werd gadeslagen door de bemaning, lette Wren goed op papa en net als hij boog ze haar hoofd. Maar zijn nederige Keltische gebed leek hier, te midden van deze gekunstelde grandeur, niet thuis te horen.

Papa leunde achterover in zijn stoel en maakte de indruk dat hij zich niet helemaal op zijn gemak voelde. Hij had al net zo weinig trek als zij. ‘Deze tocht moet wel een beetje een schok voor je zijn. De brief kwam – wanneer was het, een week geleden? Ik begin te beseffen dat je te beschermd bent geweest. Te veel ingesloten. Je moeder zei altijd dat ik je jaren geleden al mee stroomopwaarts had moeten nemen...’

Ze reageerde meteen, haar soeplepel stil in de lucht, geraakt door een glinstering in zijn ogen. Zodra mama ter sprake kwam, strandde hij meestal. ‘Ik red me wel, papa. Maakt u zich geen zorgen.’

‘Het is tijd dat je je familie ontmoet... Hoog tijd.’ Hij haalde een brief uit zijn binnenzak en schoof hem naar haar toe. ‘Dit zal een en ander verhelderen.’

Ze legde haar lepel neer en vouwde de brief open. Het hand-

schrift van grootmoeder Ballantyne was uitgesproken sierlijk, zij het fragiel. Een web gesponnen met woorden, die papa bijna smeekten om thuis te komen.

Je bent hier nodig, Ansel. We willen Wren weer zien. We worden ouder en kunnen het allemaal niet meer zonder jou aan. Ik maak me zo'n zorgen om je vaders gezondheid. Hij is sterk, maar de jaren hebben hun sporen nagelaten. Kom alsjeblieft als je kunt. En als je wilt, blijf dan...

Ze vouwde de brief weer dicht en legde hem tussen hen in. Haar ogen dwaalden naar zijn mouw en ze voelde een knoop in haar maag. Al was de rouwband dan weg, pap was nog steeds gebroken. In de rouw. Die herinnering had ze nodig. Ze moest haar terughoudendheid rond deze hele reis loslaten. Ze moest hem helpen om weer heel te worden, of ze zou voor de rest van haar leven het gevoel hebben dat ze hem voortijdig het graf in had geholpen.

‘Ik weet nog dat er op een keer, toen ik klein was, een donkerharige vrouw bij ons op bezoek kwam.’ Zoekend naar een stoffige herinnering probeerde ze te glimlachen. ‘Ze droeg een jurk zo blauw als het ei van een roodborstje, en een parelketting. Ze was de mooiste vrouw die ik ooit had gezien, op mama na.’

Hij knikte met zijn ogen gericht op de rozen op tafel. ‘Dat is dan je tante Ellie geweest.’

‘Ellie?’

‘Mijn zusje, Elinor.’ Hij nam een slokje water, maar maakte geen aanstalten om te gaan eten. ‘Ze is de mistress van River Hill, niet ver van New Hope. Bij de laatste telling hadden zij en rechter Jack elf kinderen, van wie de meeste jongens zijn.’

Haar mond viel open. Meer dan tien tegenover eentje voor papa. En nog een meisje ook. De volgende gang werd voor hen opgediend, iets in pasteideeg met veel room. Wren dwong zichzelf om iets te eten. ‘Waren u en Ellie maar samen?’

‘Andra is er ook nog, en Peyton. Maar met Ellie kon ik het beste opschieten.’

Zijn spaarzame woorden wakkerden haar nieuwsgierigheid aan, maar niet haar eetlust. Ze probeerde toch een hapje en werd aangenaam verrast. ‘Ik heb geen idee wat dit is, maar hier kan ik nog wel even mee in leven blijven.’ Hij lachte en prikte ook een hap aan zijn vork. ‘Het is meerval, maar niet zoals jij en Molly het klaarmaken.’

Ze knikte afwezig. ‘Vertel me eens iets over tante Andra.’

‘Vroeger werd Andra de schoonheid van Pittsburgh genoemd, maar ze wees elke huwelijkskandidaat die in haar buurt kwam af.’ Zijn woorden misten de warmte die erin had geklonken toen hij het over Ellie had. ‘Ze woont op New Hope met je grootvader en je grootmoeder.’

Wren nam zich voor om voorzichtig te zijn met haar onbekende tante. ‘En oom Peyton?’

‘Over mijn oudere broer en zijn erfgenaam zal ik je je eigen conclusies laten trekken.’

Er was onmiskenbaar een duistere toon in zijn stem. Selkirks woorden schoten haar te binnen, toen hij haar waarschuwde voor haar onwetendheid.

Dat zijn alleen de kale feiten, Wren. Ik zou het maar uitzoeken voor je vertrekt.

Ze zoog haar longen vol lucht. ‘Papa, ik zou me beter voelen als u me wat meer vertelde. Bijvoorbeeld waarom u vroeger eigenlijk uit Pennsylvania bent weggegaan.’

‘Ik ben je een antwoord verschuldigd. Maar waar moet ik beginnen...’ Zijn gezicht betrok, alsof ze een gevoelige snaar had geraakt.

‘Jaren geleden, toen ik zo jong was als jij, bood onze familie op New Hope een schuilplaats aan weggelopen slaven, en hielp hen op weg naar de vrijheid. Na een tijdje werden we verdacht en ik werd het doelwit van premiejagers en dat soort lui. Sommigen van de slaven die we hielpen, werden weer gepakt en teruggestuurd naar het zuiden. Het werd allemaal hoe langer hoe gevaarlijker. Na een aanslag op mijn leven besloot ik naar Engeland te gaan.’

Wren huiverde, terwijl ze tussen de zorgvuldig gekozen woorden zocht naar de kern van de zaak. 'Iemand wilde u kwaad doen? Is dat waarom u mank loopt?' Hij had er altijd nonchalant over gedaan en haar verteld dat het een ongeluk was geweest. Hij keek haar aan en ze las het antwoord van zijn gezicht. 'Ik dacht dat het gevaar was geweken nadat ik in Engeland was geweest. Maar op een avond, op een weg buiten Pittsburgh, werd er geschoten en ik raakte gewond. Jij en je moeder waren bij me en daarna was er voor mij geen enkele twijfel meer over dat ik jullie in veiligheid moest brengen. Kentucky leek de beste plek.'

'U wilde ons verstoppen, ons beschermen.' Dat kon ze zich voorstellen. Hij had altijd veel van zijn gezin gehouden.

Zijn blik hield de hare vast. 'Ik was bereid om alles los te laten om zeker te stellen dat jij zonder enig gevaar zou opgroeien.'

'Is het nu nog gevaarlijk voor u – in Pennsylvania?' Ze ging zachter praten, zich maar al te zeer bewust van de bemanning om haar heen. 'Helpen de Ballantynes geen weglopers meer naar de vrijheid?'

'Hun betrokkenheid is nu anders. Maar omdat je er niets mee te maken hebt en waarschijnlijk ook nooit zult hebben, is het niet nodig dat je er meer van weet. Ik wil je hoofd niet volstoppen met onnodige angstbeelden.'

Ze schoof ongemakkelijk heen en weer in haar stoel toen kapitein Dean weer verscheen, met zijn hoge hoed onder zijn arm geklemd. 'Is alles naar wens?' Hij reageerde op papa's lovende woorden met zijn geoefende glimlach en zei: 'Mag ik zo vrij zijn u uit te nodigen om ons later gezelschap te houden in de grote salon? Een aantal van mijn officieren is bijzonder gesteld op snaarinstrumenten.'

'Maar natuurlijk,' antwoordde papa vriendelijk.

Wren keek hem aan. 'Maar we hebben de Cremona-violen niet meegenomen...'

'De Cremona's liggen in mijn hut.' Hij keek haar verontschuldigend aan. 'Ik was van plan het je te vertellen...'

Ze legde haar vork neer met het gevoel dat hij de prachtig beklede stoel onder haar vandaan had getrokken.

De kapitein richtte zich weer tot haar vader. ‘Ik heb gehoord over uw jacht op violen in Europa. Ik ben in het bijzonder geïnteresseerd in uw Amati. De Nightingale heet hij, geloof ik.’

Papa glimlachte, schijnbaar ongevoelig voor Wrens ontsteltenis. ‘Ja, dat is Rowena’s absolute favoriet. Ik zal haar begeleiden op een Bergonzi. Ik heb ze allemaal meegebracht.’

Als met stomheid geslagen sloeg ze haar ogen neer. Dus de Italiaanse Cremona’s waren hier aan boord, de *crème de la crème* van hun collectie, het resultaat van talloze uren van eindeloos onderhandelen om ze te bemachtigen. Dit kon maar één ding betekenen.

Papa had Kentucky voorgoed verlaten.